

✓ความเป็นมาและความสำคัญของเนื้อหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทยมาเป็นเวลาช้านาน นับตั้งแต่พ่อขุนรามคำแหงมหาราชทรงคิดประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นในปีพุทธศักราช 1826 โดยทรงดัดแปลงจากตัวหนังสือขอมหัดและมอญโบราณ เราจึงมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติซึ่งมีไม่กี่ประเภทนักที่มีภาษาของตัวเองใช้ ภาษาไทยจึงมีความสำคัญมาก เป็นเครื่องมือ เครื่องยึดเหนี่ยวให้คนทั้งชาติคำนึงถึงความเป็นชาติเดียวกัน ภาษาจึงเป็นเสมือนเอกราชของชาติ ภิญญู สาทร (2521:33) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับภาษาไว้ว่า

... ภาษาคือคุณสมบัติหลักที่สำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งทำให้มนุษย์แตกต่างจากสัตว์อื่นของโลก นักมานุษยวิทยาและนักพฤกษศาสตร์ยอมรับว่า บรรดาอารยธรรมทั้งปวงของมนุษย์ที่ตกทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบัน โคออสภาษาเป็นสื่ออันสำคัญในการถ่ายทอด ดังนั้น ภาษาจึงมีบทบาทอันสำคัญในการพัฒนาวัฒนธรรมทั้งปวงของมนุษย์ หน้าที่หลักอันสำคัญของภาษา คือ การสื่อความหมาย แลภาษาที่นำมาเรียบเรียงเป็นอย่างไร... จนยอมรับกันว่า เป็นวรรณคดีนั้น ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง นิยายมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และบุคลิกภาพของเด็ก

ภาษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่แสดงถึงความเป็นชาติที่รุ่งเรือง มีอารยธรรมของตนเอง ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร ถ่ายทอดวัฒนธรรมของชาติ ดังที่รัฐปะนีย นาคทรพรพ และประภาศรี สีหอำไพ (2520:1) เขียนไว้ว่า "ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย ความสำคัญของภาษาไทยย่อมมีมากที่สุด เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสดงความเป็นชาติ... และเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยด้วยกัน" ภาษาไทยเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความเจริญของชาติ ดังนั้นภาษาไทยจึงมีคุณค่าอย่างยิ่ง ซึ่งบรรพบุรุษของไทยรู้จักเลือกใช้คำ นำคำมาเรียบเรียงเป็นถ้อยคำที่ไพเราะสละสลวย

เจือ สตะเวทิน (2518 : 90) ได้ให้ข้อคิดในบทความเรื่อง "การรักษาวรรณคดี" ว่า "ตัวหนังสือไทยหรือที่เรียกตามพ่อขุนรามคำแหงว่าลายสือไทยนั้น ได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างวรรณคดีประเภทซีเคเขียนขึ้น" เราจึงมีวรรณคดีมากมาย ในทุกยุคทุกสมัย มีผลงานของกวีหลายรูปแบบ ด้วยเหตุผลดังกล่าววรรณคดีจึงถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงความเป็นชาติอย่างแท้จริง แสดงสิ่งที่มีให้เห็นถึงความคิด จินตนาการที่สูงส่ง สุนทรีย์ภาพ ความประณีต วรรณคดีจะสะท้อนภาพชีวิตและสภาพสังคมออกมา เช่น เรื่องเกี่ยวกับ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ วัฒนธรรม ประเพณี ดังนั้นวรรณคดีจึงเป็นสิ่งที่สะท้อนภาพของมนุษยชาติในอดีต ตลอดจนสะท้อนให้เห็นขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมของผู้คนแต่ละสมัย ทั้งนี้ จะเห็นได้จากสุภาษิตนักบรมโบราณของฝรั่งเศษบทหนึ่ง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานนิพนธ์เป็นภาษาไทย คือ

มโนมอบพระผู้	เสวยสวรรค์
แขนมอบถวายทรงธรรม	เทอดหล้า
ดวงใจมอบเมียขวัญ	และแม่
เกียรติศักดิ์รักของข้า	มอบไว้แก่ตัว

ถ้าวรรณคดีเป็นกระจกเงาก็เป็นกระจกเงาบานใหญ่ ที่สะท้อนให้เห็นภาพได้โดยชัดเจนยิ่งกว่ากระจกเงาบานอื่น ๆ สมดังที่ ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2521 : 31) กล่าวไว้ในภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม ว่า "วรรณคดีไทยเก่า ๆ มีฐานะเป็นมรดกของชาติ" ทั้ง กุลทรัพย์ เกษแม่นกิจ (2525) ก็ได้เขียนไว้ในเอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชา วรรณกรรมปัจจุบัน ว่า

.... คนไทยทุกยุคทุกสมัย ได้สร้างสรรค์วรรณคดีไว้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมจำนวนมาก วรรณคดีเหล่านั้นเป็นหลักฐานสำคัญ สะท้อนภาพสังคม วัฒนธรรม และความเจริญค่านิยมต่าง ๆ ของชาติไทยในอดีต วรรณคดีบางเรื่องหรือทุกเรื่องจะเป็นเครื่องรับใช้คนกลุ่มน้อย หรือสถาบันใดสถาบันหนึ่งโดยเฉพาะ ตามที่คนในยุคปัจจุบันกลุ่มหนึ่งคิดเห็นอยู่จริง หรือไม่ก็ตาม แคว้นวรรณคดีส่วนมากก็ทำให้เราสามารถจะทราบหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และทำให้เราเรียนรู้ไคว่ควายสภาพสังคมและสภาพแวดล้อมเช่นนั้นแหละ ที่ทำให้บรรพบุรุษไทยสามารถรักษาผืนแผ่นดินไทยไว้เป็นมรดกตกมาถึงยุคเรา

ลักษณะของวรรณคดีไทยสมัยรัชกาลที่ 2 จึงมีวรรณคดีที่รู้จักกันทั่วไปด้วยเป็นเรื่องที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนไทย คำประพันธ์นิยมแต่งเป็นกลอนบทละคร และกลอนสุภาพ ซึ่งวรรณคดีในสมัยนี้เป็นวรรณคดีแบบไทย ๆ ด้วยเป็นระยะก่อนได้รับอิทธิพลทางด้านแนวความคิดโครงเรื่องจากตะวันตก เข้าลักษณะที่ว่า คนไทยเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอน ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2517 : 58) ได้แต่งเป็นคำประพันธ์ไว้ว่า

คนไทยใช้พจน์	เจ้าบทเจ้ากลอน
คำคู่สนทน	เสนาน่าฟัง
รวมไว้ให้เห็น	เป็นคู่จเป็นกลัง
ภาษาสมหวัง	เลือกใช้ได้เพลิน

วรรณกรรมไทยนั้นแม้จะเขียนเป็นร้อยแก้วก็ยังแทรกสัมผัสคล้องจอง ทั้งนี้เพื่อให้งดงาม ทำให้เกิดความไพเราะ และให้ถึงความสนุกสนานเพลิดเพลิน ลักษณะเช่นนี้มีปรากฏมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย มีหลักฐานดังข้อความที่จารึกในหลักศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหง เช่น พ่อภูหนี่ญูญาย พ่ายจแจ , ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว , เพื่อนจูงวัวไปค้า ชี้นำไปขาย

ในปัจจุบันเราจะพบว่าชื่อเพลงก็ยังมียอดคล้องจองกัน เช่น ห่วงควายเสียคายนแพน , หม่อมนาข้าว สาวนาเกลือ , รักจางที่บางปะกง , น้ำทาร์วงหลังพวงมาลัย , ภูอยู่แกใจ , วันนั้นวันนั้นจ๋า , จามจุรีศรีจุฬา , ฟ้ากว้างทางไกล , บัวน้อยคอยรัก เป็นต้น เพราะความคุ้นเคยเช่นนี้จึงเป็นผลให้กวีไทยสอดแทรกข้อคิดต่าง ๆ ลงในวรรณคดี จึงใช้คำคล้องจองเพื่อเป็นการเตือนสติในกานต่าง ๆ และได้ผลคือผู้อ่านจะจดจำข้อความนั้นเป็นข้อคิดเตือนใจได้เป็นอย่างดี ในแนวทางปฏิบัติในชีวิตจริง

ในวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ นอกจากจะแทรกความรู้ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อทางไสยศาสตร์ ประวัติศาสตร์แล้ว ยังมีการแทรกคติพจน์ต่าง ๆ ลงไว้อีกด้วย เช่น

งาสารฤฯเห็นหอน	หกลั่น
ค่างกล่าวสารุชนยืน	อย่างนั้น
ทรชนกล่าวคำฝัน	คำเล่า
หัวเต่ายาวแล้วสั้น	เล่ห์ลั่นทรชน (โคลงโลกนิติ)

ความรักเหมือนโรคา	บันดาลตาให้มืดมน
ไม่เย็นและไม่ยด	อุปสรรคคะเคียด
ความรักเหมือนโคถึก	กำลังก็ถึงขังไว้
ก็โอดจากคอกไป	บ่ยอมอยู่ ณ ที่ขัง (มีทนะพาธา)
เสียงดื้อเสียงเจ้าอ่า	อันใด พี่เอ๋ย
เสียงยอมยอยศไกร	ทั่วหล้า
สองเชื้อพี่หลับไหล	ลึบคั้น ฤาพี่
สองพี่คิดเองอ่า	อย่าได้ถามเมื่อ (ลิลิตพระลอ)

ดังนั้น วรรณคดีจึงช่วยจรโลงใจ คือยกระดับจิตใจของคนให้สูงขึ้น มีคุณธรรม ประจำใจ อันจะเป็นแนวทางสร้างสังคมให้เป็นสุขสงบ ประเทศชาติก็เจริญก้าวหน้าตามไปด้วย

คติพจน์ในวรรณคดีไทยนั้นส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากหลักธรรมะในพระพุทธศาสนา ซึ่งมีปรากฏเด่นชัดในรูปของวรรณคดี สมดังที่ วิชา กงกะนันทน์ (2522 : 8) กล่าวไว้ว่า "วรรณคดีสร้างระบบค่านิยมให้แก่คนในสังคม" ทั้งนี้พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติไทยมาเป็นเวลานานแล้ว ผลงานทางศิลปะไทยทุกสาขานั้นมีพระพุทธศาสนาเป็นศูนย์กลางซึ่ง กุหลาบ มลลิกะมาส (2520 : 71) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวเนื่องกับพุทธศาสนา ว่า

วรรณคดีรุ่นก่อนอิทธิพลของวรรณกรรมตะวันตกจะแพร่หลายมาถึงที่มีเนื้อเรื่องเป็นพุทธศาสนาโดยตรง เช่น ไตรภูมิพระร่วง มหาชาติคำหลวง และนันทโพนันทสูตรคำหลวง เป็นต้น ส่วนที่แสดงปรัชญา แนวคิดทางพุทธศาสนา หรือมีพุทธปรัชญาปรากฏอยู่ก็มักเป็นพุทธปรัชญาที่ไม่ลึกซึ้งเกินไปนัก เช่น แสดงถึงความเชื่อกรรม ดังปรากฏในเรื่อง พระลอ เรื่องที่เกี่ยวกับโลกีย์วิสัยของมนุษย์ รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส หรือเกี่ยวกับกิเลสอันเป็นพื้นนิสัยสันดานของมนุษย์ คือ โทสะ โลภะ และโมหะ เหล่านี้ มักปรากฏในวรรณคดีแทบทุกเรื่องของเรา

วรรณคดีไทยจึงผูกพันเกี่ยวข้องกับพุทธศาสนาให้ประโยชน์ในก้านต่าง ๆ เช่น สอนคติธรรมและปรัชญาชีวิต ความผูกพันกับพุทธศาสนาเมื่ออย่างเหนียวแน่น ตามแง่คิดของ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2525 : 15) ว่า "การเอ่ยถึงหลักกรรม การชี้แนะตามแนวคิดทาง

พุทธศาสนาสอดคล้องกันไว้ในวรรณคดีถือเป็นมงคล และเป็นกุศโลบายที่ใ้ผู้เดินทางไปสู่สวรรค์ วรรณคดีไทยจึงมักทำหน้าที่อบรมสั่งสอนศีลธรรมไปพร้อม ๆ กับให้ความบันเทิงใจ" จากข้อคิดดังกล่าว เกหลง พานิช (2518 : 96 - 97) เขียนบทความเรื่อง "วรรณคดีไว้ว่า

วรรณคดีเป็นศิลปะกรรมที่แสดงออกด้วยภาษา แสดงออกถึงเรื่องของชีวิตมนุษย์ บางครั้งตรงกับความเป็นจริง บางครั้งซาดเกินซึ่งเป็นลักษณะของศิลปะ งานประพันธ์มักสะท้อนภาพสังคมให้เห็น ... วรรณคดีเป็นเรื่องราวของมนุษย์ บุคคลในเรื่องเป็นมนุษย์ปุถุชนย่อมมีความรู้สึก และพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น รัก เกลียด โกรธ โลก หลง ช้อตรง คคโกง ฯลฯ ... คนยอมไ้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม เช่น ลักษณะของสังคม ความนิยม ความเชื่อ ตลอดจนภาษา และเข้าใจประวัติศาสตร์ หรือสิ่งแวดล้อมในกาลและเทศะ

มีบางคนยึดถือคติพจน์จากวรรณคดีมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต เช่น เมื่อผู้ชายผูกฝากรัก หญิงก็จะนำคติพจน์ในขุนช้างขุนแผนมากล่าวว่า "อกข้าวคอกนะเจ้าชีวาวาย ไม่ตายคอกเพราะอกเสนาหา" กุหลาบ มัลลิกะมาส (2521 : 44) กล่าวถึงพุทธปรัชญาว่า

พุทธปรัชญาต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรม เป็นพุทธปรัชญาที่ง่าย ๆ ไม่ลึกซึ้ง เพราะจะโค้งก่ายต่อการเข้าสู่จิตใจของผู้อ่านใคร่ทันที เช่น ความเชื่อในความไม่เที่ยงแท้ เชื่อว่าชีวิตที่จะเป็นสุขอย่างแท้จริงนั้นก็คือการออกบวช การบรรลูดิวิยมรรค ๘ ในขั้นสุดท้ายนั้นเป็นความสุขอันสูงสุด เชื่อว่าชีวิตนี้เป็นทุกข์ เชื่อเรื่องกรรม เช่น ถึงกรรมจักอยู่ไ้ ฉนโค พระเอย

จากแนวความคิดดังกล่าว เป็นผลสืบต่อกันที่ เจือ สตะเวทิน (2518 : 92) กล่าวว่า "วรรณคดีใ้ประโยชน์อย่างประหลาดแก่ความคิดของบุคคลในตำแหน่งต่าง ๆ เหล่านี้ อย่างไม่นึกฝัน บทกลอนเพียงบทเดียวอาจกระทบความรู้สึกใ้บุคคลตัดสินใจหาญยกไ้ก็เคยมี" ด้วยเหตุดังนี้เอง คติพจน์จึงช่วยส่งเสริม แต่งชีวิตใ้มีความดี ความงาม เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ (Perfect man) สร้างสังคมใ้เป็นสังคมที่สงบ สร้างพลเมืองของประเทใ้เป็นพลเมืองดี มีคุณธรรม

แต่ ... เนื่องจากความเจริญทางค่านักดูในโลกปัจจุบัน เป็นผลใ้ความเจริญทางค่านักดูนิยมอยู่เหนือความเจริญทางค่านธรรมนิยม สมเด็จพระมหาธีรวงค์

(พิมพ์ ธรรมโร) (2521 : 26) ได้รจนาไว้ใน "โลกานุกาสนี" ว่า "ในสมัยที่โลกเกิด มีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปทั้งในด้านวัตถุและด้านจิตใจ ชวนให้ไฟฟ้าประชาชนพาเยาวชน ถูกหลานทั้งชายหญิง โนม์เอียงหนักไปทางด้านวัตถุนิยม ยั่วยุให้เขาคดค้ำ ประพฤติไปตาม อำเภอใจของตน ซึ่งเป็นอำเภอใจค่อนข้างเลวทราม" และ ท.เลียงพิบูลย์ (2519 : 528) กล่าวไว้ว่า "ความเจริญทางวัตถุมาก แต่จิตใจของคนในยุคนี้ยิ่งต่ำลง ปัจจุบันค่าของ น้ำใจอย่างสมัยก่อน ๆ นี้หาได้ยาก หรือไม่มีโอกาสจะได้พบอีก"

ด้วยเหตุนี้เองทำให้เยาวชนมองวรรณคดีในแง่ของความเป็นจริงมากกว่าในแง่ วรรณศิลป์ จึงไม่สามารถจะหาสุนทรียภาพทางวรรณคดีไทยได้. ความรู้ทางวิทยาศาสตร์นี้ ทำให้เยาวชนมีเวลาที่จะแสวงหาสุนทรียภาพจากวรรณคดีน้อยลง เวลาของวรรณคดีก็มอง หาสภาพที่จะเป็นไปตามวิทยาศาสตร์มากกว่าด้านศิลปะ จากสถานการณ์ปัจจุบันเป็นผลกระทบ จิตใจของเยาวชนให้แข็งกระด้าง มุ่งหวังผลประโยชน์ส่วนตน ซาดหลักธรรมคติประจำใจ เพื่อเป็นการปลุกฝังคติประจำใจ จึงควรฝึกอบรมให้เป็นผู้มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบต่อ ตนเองและสังคม พยายามปลุกฝังโดยอาศัยวรรณคดีเป็นแนวทางชักจูงที่ให้เกิดมโนธรรม ในจิตใจ เพื่อจะได้ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2521 : 96) เขียนไว้ว่า

วรรณคดีช่วยพัฒนาสังคมทั้งทางวัตถุและจิตใจ ทางด้านวัตถุเห็นได้จากการมีหนังสือ คี ๆ ไว้เป็นสมบัติของชาติของคนทั่วโลกได้ นอกจากนั้นทางวัตถุ ยังมีการนำเอาเรื่อง ไปแสดงในรูปของศิลปะแขนงต่าง ๆ ใ้่อีกมาก เช่น ภาพเขียน ภาพปั้น พุทธศิลป์ ... ส่วนทางด้านจิตใจก็ช่วยให้คนได้รับความบันเทิงใจ และยกระดับจิตใจของคนในสังคม ให้สูงขึ้น

โดยที่โลกมีความเจริญมากขึ้นเท่าใด ความเสื่อมทรามทางจิตใจก็มีมากขึ้นเท่านั้น จนมียุคหนึ่งเกิดความคิดจะเผาวรรณคดีไทย ทำให้เกิดความยุ่งยากุ่นวายไปทั่ว ผลงาน ของบรรพชนเป็นเครื่องเตือนใจให้ประพฤติในสิ่งที่ดี และเข้าใจชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ ครูจึง ควรปลุกฝังคตินั้นที่สอดแทรกอยู่ในวรรณคดี เพื่อให้เด็กเรียนมองเห็นคุณค่าของวรรณคดีไทย เพื่อกระตุ้นให้เกิดความรัก ความภาคภูมิใจในผลงานของกวีที่แสดงออกมาให้ปรากฏ

ผู้วิจัยเป็นครูสอนภาษาไทย เห็นว่าคติพจน์ที่กวีบรรจงแทรกลงไปในเรื่อง เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจให้นักเรียนรู่มาปญฺญคุณโทษ ยึดถือคติพจน์เป็นแนวทางปฏิบัติในชีวิตจริง โดยเฉพาะวรรณคดีไทยสมัยรัชกาลที่ 2 ซึ่งเป็นช่วงยุคทองแห่งวรรณคดีไทยยุคหนึ่ง มีผลงานทางวรรณคดีที่ทรงคุณค่า ทั้งยังเป็นวรรณคดีที่สำคัญของชาติเกิดขึ้นหลายเรื่อง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาคติพจน์จากวรรณคดีไทยสมัยรัชกาลที่ 2 นี้ เพื่อหาคติพจน์ ข้อเตือนใจจากวรรณคดียุคนี้ มาใช้ประกอบการเรียนการสอนวรรณคดีไทยระดับมัธยมศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์หาคติพจน์จากวรรณคดีไทยสมัยรัชกาลที่ 2 เปรียบเทียบกับที่ปรากฏในหนังสือเรียนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาคติพจน์จากวรรณคดีไทยสมัยรัชกาลที่ 2 เฉพาะเรื่องรวม 10 เรื่อง ได้แก่ อีเหนา รามเกียรติ์ เสภาขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี สุภาพิต สอนหญิง นิราศพระบาท นิราศภูเขาทอง สังข์ทอง ไกรทอง และคาวี และวิเคราะห์เปรียบเทียบกับหนังสือเรียนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาวิชาบังคับ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา พ.ศ. 2521 และ พ.ศ. 2524

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

คติพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่มีคติสอนใจ เพื่อเป็นแนวทางให้ปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุข เพื่อให้การทำงานเป็นไปด้วยดี และราบรื่น อันแสดงถึงหลักความจริงในชีวิตที่มนุษย์จักจำไว้เตือนใจตนเอง เพื่อเป็นแนวทางเลือกปฏิบัติตนในสังคม

วรรณคดีไทยสมัยรัชกาลที่ 2 หมายถึง ช่วงเวลาที่ทรงครองราชย์ นับตั้งแต่ พ.ศ. 2352 - 2367 และรวมผลงานทางวรรณคดีของสุนทรภู่ ที่แต่งในสมัยหลังของพระองค์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูอาจารย์ในระดับมัธยมศึกษา ในด้านการสอน คติพจน์จากวรรณคดีไทย
2. เป็นแนวทางสำหรับคณะกรรมการจัดทำหลักสูตร กรมวิชาการ ในการ พิจารณาคัดเลือกบทเรียน เพื่อเปลี่ยนแปลงหลักสูตรในโอกาสต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย